

[Ebba Strange]

det er for SF en yderligere grund til at advare Danmark mod indførelse af a-kraft.

Et par særlige områder inden for politiet skal endnu nævnes, nemlig fremmedpolitiet og bagmandspolitiet. De indvandrede arbejdere, som Danmark selv har anmodet om at komme til landet for at arbejde, er fuldstændig overladt til fremmedpolitikens beslutninger om, hvorvidt de må blive i Danmark eller de skal smides ud.

Den ankemulighed, som justitsministeriet skulle være, bliver i visse tilfælde gennemhullet ved, at fremmedpolitiet sikrer sig justitsministeriets tilslutning inden en udvisning. Her trænges der hurtigst muligt til nogle klare retningsregler, der giver mennesker, der lever i Danmark i længere tid, i hvert tilfælde samme retsbeskyttelse, som danskere har. Jeg vil opfordre justitsministeren til at fremskynde det udvalgsarbejde, der skal danne baggrund for disse ting.

Med hensyn til den fremtidige udvikling inden for politiet vil vi i SF arbejde for, at der bliver større åbenhed omkring politiets opgaver og den måde, disse løses på, og at debatten om prioriteringen af opgaverne breder sig i befolkningen.

Vi finder det urimeligt, at store virksomheder, der overtræder miljølovens bestemmelser om forurening og tilsætningsstoffer – som eksempel kan nævnes Superfos i Fredericia – slipper med små bøder, mens almindelige tyveknegte bliver sat i fængsel.

Vi mener, det er vigtigere at intensivere arbejdet med at optrælle de internationale bagmandskriminelle grupper, bl. a. i forbindelse med narkotikasmugling, end det er at sende en norsk pige hjem, fordi hun har 5 g hash i lommen.

Vi mener, det er godt, at der bliver optaget film og arrangeret diskussionsmøder i forbindelse med politiets optræden ved faglige konflikter. Vi vil i SF arbejde for en bedre folkelig kontrol med politiets virksomhed, bl. a. ved en ændret sammensætning af lokalnævnene, som er blevet nævnt flere gange i debatten. Vi finder det ligesom andre urimeligt, at politiet selv kontrollerer politiet, da det bestyrker dets funktion som en stat i staten.

Vi vil i SF fortsætte vores arbejde med at afskaffe isolering af fanger i fængslerne, vi vil fortsat arbejde for en nedtrapning af varetægtsfængslingen, og vi vil fortsat modar-

bejde en udvidelse af den 3 døgn regel, der gælder, til en 5 døgn eller en 7 døgn regel.

Vi vil advare imod en udvikling mod større politimagt og større samarbejde mellem politi og militær, da vi anser det for at være de værste skridt, et samfund kan tage i retning af en totalitær stat og væk fra en demokratisk udvikling.

Tove Jørgensen (DKP):

Den bedste og mest præcise beskrivelse af ordensmagts funktion er givet af den danske forfatter Hans Kirk. Beskrivelsen gjaldt en daværende justitsminister, og den blev givet på et tidspunkt, da Kirk på grund af folketingets tilsidesættelse af befolkningens grundlovsfæstede rettigheder befandt sig som fange i Horserødlejren. Men beskrivelsen kan udmærket generaliseres til at dække politiets funktion. Den lød som følger – og jeg citerer fra bogen »Fange Nr. 6. Hans Kirk. Breve fra Horserød«. Den drejer sig om vanter:

»En vante retter sig efter den hånd, der har den på. Så længe vanten sidder på en demokratisk hånd, kalder man den en behagelig og human vante. Trækkes den på en anden og hårdere næve, kalder man den noget helt andet.«

Det, jeg hermed vil sige, er, at den kritik, der må rettes mod politiets virksomhed, ikke først og fremmest bør rettes mod de menige politifolk, men mod de højere magter, der uden at gribe ind accepterer, at voldelige elementer får overtaget, eller som ligefrem selv fremavler en strengere kurs. I visse tilfælde sker det åbenlyst som ved blokadecirkulæret, ved ratifikationen af terrorismekonventionen og ved øget registreringsvirksomhed, i andre tilfælde mere skjult gennem forflytninger og alt for ihærdige undersøgelsesledere, gennem forsøg på at indsmugle forsvarerudelukkelse uden lovhjemmel og gennem gedulgt samarbejde og betænkelig sammenblanding med private vagtselskaber.

For DKP er det således vigtigt at slå fast, at politiet ikke nødvendigvis behøver at være befolkningens fjender, men at der i skærpede politiske situationer, ikke mindst under politiske kriser, er en tendens til, at dets virksomhed brutaliseres, og at det anvendes som redskab for reaktionære og folkefjendske kræfter i samfundet. Dette mener vi at politi-